

Հովհաննես Թումանյան

Վատ օրեր

Յուրտ է, իմ ընկե՛ր, ու հողմ ահագին.
Սև թևերը լայն փրռած մեր գրլխին
Որոտում է խուլ երկինքը խավար.
Դեռ ու դեն ցրրված ամպերն հողմավար

Փրնտրում են, ասես, մի տեղ, օթևան,
Մոլորված մարդու մըտքերի նրման:

Այս խավար, ճրնշող, ցուրտ մըթնոլորտում
Հանգիստ չեն, ընկե՛ր, նաև իմ հոգում
Իմ վեհ ցրնորքներն, իմ տենչերն աննենգ.

Նույնպես հալածված՝ նրբանք էլ երբեք
Չեն կարողանում գրտնել ապաստան,
Երկրնքի ցրրված ամպերի նրման:

1892